

L. M. Montgomery

Váratlan utazás 2

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ

Lucy Maud Montgomery

Váratlan utazás 2

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2011

Második, javított kiadás

Írta: Lucy Maud Montgomery
Eredeti cím: Road to Avonlea
Fordította: Rakovszky Zsuzsa
A borítót tervezte: Rényi Krisztina

© L. M. Montgomery is a trademark of the Heirs of L. M. Montgomery Inc., used under licence by Könyvmolyképző Publishing, Hungary.

Az L. M. Montgomery védjegy az L. M. Montgomery Örökösei Rt. tulajdonában van, amelyet a Könyvmolyképző Kiadó Magyarországon az Rt. hozzájárulásával használ.

ISBN 978 963 9492 69 1

Tizenkét éves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor, Balogh József

Készült az Alföldi Nyomdában, Debrecenben

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

 magyar
nyomda termék
NYOMDA- ÉS PAPÍRPARI SZÖVETÉS

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Éji Dal

1.

Volt valami az öreg udvarházban, ami megállásra kényszerítette Sarát. Talán a hatalmas, hegyes rácsos vaskerítés, amely megannyi fogként vicsorgott az arra járókra. Talán a sötét lucfenyők, amelyek szorosan körülölelték a néma házat, mintha valami titkot őriznének. Mintha az egész hely csupa sötét gyűlölet és szívfájdalom lett volna. Csendes sírásra, tragédiákra emlékeztette, talán – és megborzongott a gondolattól – még valami *átokra* is.

Sara hirtelen megállt a kapunál, olyan hirtelen, hogy Felix, aki közvetlenül mögötte caplatott az üres ruháskosárral, beleütközött. Elvesztette az egyensúlyát, egyenest nekitántorodott Cecilynek, aki elterült a földön.

– Az ég szerelmére, Felix King, csak mert apa és anya bementek a városba egy napra, nem kell úgy viselkedned, mint egy huligánnak – szapulta Felicity, miközben felsegítette és leporolta a hűgát. Tizenhárom éves volt, a legidősebb King gyerek, és úgy érezte, kötelessége, hogy babusgassa a tízéves Cecilyt, és basáskodjék Felix fölött. A tizenegy éves fiú néha nem találta a helyét két lánytestvére között.

– Nem is vagyok hu-gi-lán – tiltakozott Felix, aki néha összekeverte a szótagokat. – Merthogy Sara megállt, ugyibár. Csak úgy. Mintha valaki elkapta volna a grabancát.

– A ház ragadott meg – suttogta Sara, és a fák között megbújó sötét épületet bámulta. – Szavamra mondom, a ház kinyúlt, és szívemre kulcsolta jeges ujjait.

Felicity felsóhajtott:

– Mondd, Sara, tényleg mindenből színjátékot kell csinálnod? Ez egyszerűen csak az öreg Miss Lloyd háza. És ha nem tudnád, a házaknak nincsenek jeges ujjai.

De Sara észre sem vette, hogy Felicity gúnyolódik vele, csak a hatalmas, elhanyagolt kertet bámulta a kapu mögött.

– Mesélj Miss Lloydról, Felicity, szépen kérlek – könyörgött.

– Hát, tulajdonképpen a Lloyd család alapította ezt a várost. No meg persze a Kingek – amikor Felicity felkapaszkodott a családi magas lóra, kísértetiesen emlékeztetett Hetty nagynénjére, aki tanítókisasszony volt. – Olyan gazdag, mint egy királyné. Az itteniek Öreg Lady Lloydnak hívják, mert hogy nemcsak gazdag, de zsugori és büszke is.

– Csakhogy semmit sem ér vele, hogy olyan gazdag – tette hozzá Felix. – Apa azt mondja, még soha senki nem látta mosolyogni.

– Egyáltalán nem látta soha senki, se mosolyogva, se máshogy. Legalábbis nagyon hosszú ideje nem. Egyszerűen fogalmam sincs róla, hogy néz ki – vallotta be Felicity, aki pedig gondosan ügyelt rá, hogy Avonlea minden lakosáról tudja, hogy néz ki. – Nahát, Sara Stanley! Mégis mit gondolsz, hova mész?!

Mert Sara odaóvakodott a hatalmas kapuhoz, és a kilincsetette a kezét.

– Nem mehetsz be. Magánlaksértés volna.

Sara továbbra is csak az elvadult kertet bámulta a kapu mögött.

– Lehet, hogy szegény Miss Lloyd meghalt, és senki sem tudja – felelt. – Nem gondolod, hogy utána kéne néznünk?

A feljáró túlsó végén, ahol a gyerekek már nem láthatták, egy sötét köpönyeges alak siklott elő a susogó fenyők árnyékából. Felosont a széles, alacsony lépcsőn, ami a főbejárat-hoz vezetett, elhaladt a bejáratot őrző kőurnák és -oroszlánok

mellett. Lehajolt, és az ajtóküszöbre tett egy nagy halat, aztán felegyenesedett. A kapucnija közben hátracsúszott, és felfedte Peg Bowen szigorú arcát.

Nos, valahányszor Avonlea-ben szóba kerül Peg Bowen, a legtöbb ember óvatosan suttogóra fogja a beszédet. Mert senki sem tudja pontosan, ki is az a Peg Bowen, és hol is helyezkedik el a dolgok rendjében. A többiekkel ellentétben nyáron nem hajlandó fedél alatt lakni, ehelyett a zöld mezőket járja, vadgyümölcsöt eszik, és a csillagos ég alatt hál. Télen egy apró, görbe kis fakunyhóban húzódik meg az erdő mélyén, amelyet hat macskával, egy háromlábú kutyával, egy varjúval, egy anyás természetű tyúkkal, egy kitömött majommal és egy apró, vigyorgó koponyával oszt meg.

Esténként az avonlea-i tűzhelyek mellett fura dolgokat suttoznak Pegről.

Van, aki azt mondja, boszorkány: képes fekete macskává változni, amikor csak akar. Mások egyenesen azzal vádolják, hogy ő az oka egy-egy gyenge aratásnak vagy hogy ő verte meg szemmel a tehenet. Mások viszont azt állítják, Peg mindent tud, ami nyíltan vagy titokban Avonlea-ben történik. Ezért, meg még más okból is, az emberek félnek Peg Bowentől. De hogy valóban boszorkány-e vagy sem, arra csak azok tudnának válaszolni, akik jól ismerik.

Peg az ajtóhoz szorította ezerráncú arcát.

– Hoztam magának egy szép kövér halat és gyógynövényeket a reumájára – recsegte. – Hónap majd visszagyüvök tüzelőt szedni. És ne hagyja ám elgázosodni a babot, amit vettem, hallja?

Várt. A ház néma maradt, még csak visszhangot sem hallott. Peg aggódalmasan felnyögött, a levélnyíláshoz szorította a fülét, és hallgatózott. Összeráncolta a szemöldökét. Aztán meghallotta a ház mélyéből a rekedt, száraz köhögést. Ez volt

minden; semmi mozgás, semmi válasz, csak a súlyos, testetlen köhögés. De Pegnek ennyi is elég volt. Aki köhög, az él, gondolta, és bölcsen bólogatott hozzá.

Már épp vissza akart húzódni a fenyők mögé, ahonnan jött, amikor megmerevedett meglepetésében. Hangok! Gyerekhangokat hallott a ház felé közeledni. Peg hangtalanul megbújt a szélben lengedező fák között, és várt.

Sara nem akart igazán bemenni. Ragyogó reggel volt, csupa napsütés, amikor az ember minden megerőtetés nélkül érnyesnek és tisztességesnek érzi magát. A négy gyerek nemrég a templom előtt szállt ki Alec bácsi és Janet néni kocsijából.

Sara az előző éjszakát a King-farmon töltötte az unokatestvéreivel, eljátszották az összes kedvenc játékukat, és az öreg ház visszhangzott a nevetésüktől és játékaiktól.

Nem mindig volt ez így. Amikor Sara megérkezett Avonlea-be, hidegen, gyanakodva fogadták. Még idegen volt az unokatestvéreinek. De Sara valahogy túlélte az első szörnyű napokat és éjszakákat, a népes King családban a magányos, tizenkét éves kislány lassan megismerte a barátság és összetartozás melegét, amiről addig csak a könyvekben olvasott. Most már úgy érezte, ő is közéjük tartozik, és örömet szerzett neki a mozgalmas családi élet. Még Janet néni állandó tanácsait is élvezte. Janet néni megállás nélkül mondogatta a gyerekeinek, hogy mit csináljanak és mit ne, úgyhogy a felét sem tudták megjegyezni, és a végén már nem is próbálták.

Amikor aznap reggel a régi ruhákkal teli kosárral kikászálódtak a bricskából, Janet néni megint rákezdte.

– A ruhákat tegyétek le a missziós dobozba, és aztán gyorsan menjetek át Hetty nénihez – parancsolta. – Cecily drágám, ugye holnap reggel nem felejtet el bevetni az ágyadat? Azt

akarom, hogy mind nagyon jól nevelten viselkedjétek Hettynél. És ne felejtsetek el időben lefeküdni és...

Alec bácsi ebben a pillanatban szerencsére pattintott az ostorral, és ő meg a felesége végre elindultak Charlottetownba, ahol az éjszakát is tölteni akarták. Janet néninek meg kellett elégednie egy utolsó intelemmel.

– És nehogy elcsavarogjatok útközben, halljátok!

Amikor Sara ott állt az unokatestvérei mellett, nagybátyja és nagynénje után integetett, eszébe sem jutott elcsavarogni vagy akár csak az időt is húzni. De akkor még nem látta meg a Lloyd-ház kapuját, és nem érezte, hogy valami, ami igenis olyan volt, mintha egy kéz lett volna, megérinti a szívét.

Felszaladt a néma kocsifeljárón, és közben tudta, hogy Hetty néni valószínűleg feltálalta már az ebédet, és úgy kotkodácsol a késésük miatt, mint egy kotlóstyúk. Csak hát Felix átnyomakodott mellette a kapun, és azt kiabálta, hogy mind gyáva nyulak, őt kivéve, hát Sara nem tudott ellenállni a kihívásnak.

– Egyáltalán nem félek – lihegte a fiú sarkában –, és ha vannak odabenn halottak, igenis én akarom őket elsőnek látni.

Felix mintha megrettent volna.

– Halottak? De hát ki beszélt itt halottakról?

– Mert lehet, hogy Miss Lloyd már évek óta meghalt, ott fekszik jéghidegen, mereven kinyúlva, és nem tudja senki. Lehet, hogy mi már csak egy csontvázat találunk.

Felix megdermedt.

– Cs-cs-csontvázat? De hát S-s-s-sara... – de Sara már száguldott is tovább.

Felix megállt a gyomos kocsifeljárón, és érezte, hogy egész testét átjárja a félelem. Csak most vette észre, milyen kísérteties a csend, a saját lélegzetvételét is hallotta. Ha abbahagyná a lélegzést egy pillanatra, biztos a saját szívverését is hallaná. De így is érezte, hogy majd kiugrik a szíve.

A nap mintha hirtelen eltűnt volna egy felhő oltalmában. Az ösvény sötétbe borult, az árnyékok mélyebbek lettek. Felix füle szűrt. Visszatartotta a lélegzetét. Ágak recscentek, hirtelen felugrott, és ó egek, ó borzalom, egy fekete szempár meredt rá, töredezett, sárga fogak vicsorogtak felé, és egy sovány kar emelkedett fel, hogy lecsapjon. Felix rémült üvöltéssel sarkon fordult, és visszaroht a rácsos kapuhoz.

– Peg Bowen! Peg Bowen van odabent. Láttam az avonlea-i boszorkányt, és úgy nézett rám, hogy megfagyott bennem a vér! – kiáltotta.

Felicity és Cecily biztonságból, a kapun túlról figyelték ezt a vad, gyáva menekülést.

– Nem is láttad Peg Bowent – vetette oda Felicity. – Csak kitaláltad az egészet, mert nem mersz a házig menni.

Felix nagyot nyelt. Igenis látta Peg Bowent. Tudta, hogy látta. De azt is tudta, hogy ha most elszalad a Lloyd-háztól, Felicity az idők végezetéig gyáva nyúlnak fogja csúfolni.

Habozva megfordult és kényszerítette magát, hogy visszamenjen a házhoz. A térde reszketett, mint a kocsonya.

– De igenis láttam, láttam, láttam – motyogta maga elé.

– Ugyan már! – vetette oda Felicity, és kitárta a kaput a kishúgának. – Gyere, Cecily – mondta, s nagyon bátornak és elégedettnek érezte magát –, nézzük meg, miket művel Sara.

2.

Eközben Sara, akit a félelem és kíváncsiság vonzott a magányos házhoz, már az elülső verandán állt, és orrát az egyik piszkos ablakhoz nyomta. Ahogy szeme lassan megszokta a benti félhomályt, valami furcsa bizsergés futott végig a gerincén.

Hatalmas, magas mennyezetű szobát látott, ami úgy nézett ki, mintha a pókok serege már hosszú évek óta munkálkodnék azon, hogy teljesen befonja. A poros csillárokról pókhálók lógtak, beterítették az elrongyolódott bútorzatot, sűrű, csipkés zászlókként borították el a falakat, és fátyolvékony takarók vontak a hideg márványkandallóra.

Sara szeme tágra nyílt a csodálkozástól. Arra számított, hogy pompát és gazdagságot fog látni. Azt gondolta, a szoba tele lesz csillogó rézzel, kifényesített bútorokkal, dús bársonyokkal, és a kandallóban lobogva ég majd a tűz. Ehelyett lemeztelenített, örömtelen, gondozatlan helyiséget látott. Hát nem azt mondta Felicity, hogy a hölgy, akié a ház, Avonlea egyik alapító családjához tartozik, és olyan gazdag, mint egy királynő? Elmélyülten nézegette a szobát, érezte, hogy a dolognak van valami érdekes magyarázata, és próbálta felfogni az egész különösségét.

Sara nem vette észre, hogy a többi gyerek is bejött a kertbe. Megfélelmeztek a félelmükről, kiabálva szaladgáltak, ahogy újabb és újabb dolgokat fedeztek fel. Ahogy múltak a percek, és Peg Bowen még mindig nem csapott le rájuk, Felix önbizalma is visszatért. Szégyellte, hogy az előbb gyáva volt, és azon töprengett, hogyan törölhetné el az esetnek még az emlékét is.

Csak eszébe jutna valami, valami olyan bátor tett, amitől mindenki megfélelkezne róla, hogy az előbb félelmében sikoltozva rohant kifelé! Rámeredt az egyik földszinti ablak repedt üvegére, és lassan kezdett kialakulni a terve.

Sara már épp ott akarta hagyni az ablakot, de hirtelen mozgást látott. Hosszú, csontos, fehér kéz tűnt elő a semmiből, és megragadta a kandallónak támasztott súlyos, kovácsolt piszkavasat. Ugyanebben a pillanatban egy kő csapódott a Sara melletti ablaknak. Az üveg szilánkokra hullt, a pókhálók megremegtek. A kő éppen a kandalló elé esett.

Sara még látta a szeme sarkából, hogy a piszkavas eltűnt, aztán már csak Felix győzelemüvöltését hallotta.

– Telitalálat! Szóval, Felicity, ki a gyáva nyúl?

De csak Cecily kiáltása válaszolt.

– Jaj, ne! Valaki jön! Fussunk!

Sara megfordult, és látta, hogy a többiek teljes sebességgel távolodnak.

– Sara, te is siess! – lihegte Felicity, és leszáguldott a kocsi-feljárón. – Lehet, hogy Öreg Lady Lloyd egyáltalán nem is halott!

Sara leugrott a verandáról, és futott az unokatestvérei után, ahogy csak a lába bírta. De a többieknek elég nagy előnyük volt, és már elérték a kanyart. Egy pillanat, és már nem látja őket.

– Várjatok! Várjatok meg! – De eltűntek a kanyarban. A sóder csikorgott Sara lába alatt, meg-megcsúszott egy kavicson. Ezért a fűvön futott volna tovább a kapu felé, csakhogy lába megakadt egy darab drótban, amely a magas fűben rejtőzött. Sara ijedt kiáltással esett hasra.

Egy pillanatig mozdulatlanul, lihegve feküdt, a fájdalom éles tűként bele-beleszúrt a térdébe. Talán, ha csendben marad, bárki legyen is az üldözője, meggondolja magát, és visszamegy

a házba. Megrázkódott, ahogy eszébe jutott a piszkavasat szorongató aszott kéz.

A hosszú fű nyugtalanul zizegett körülötte a feltámadt szélben. A fenyőfák is mintha közelebb húzódtak volna egymáshoz. A fényes, ragyogó délelőtt elvesztette az üdeségét. Egy kis fekete pók felmászott Sara kezére, mintha át akarna kelni rajta, de aztán meggondolta magát, és visszafordult. A közelében ág recscent. Sara megmerevedett. Óvatos léptek a fűben. Vajon észrevették? Ha nem fájna annyira a térde, felpattanhatna és elmenekülhetne. Hiszen minden jobb volna, mint itt feküdni földnek szorított arccal és várni, hogy elkapják. Már épp fel akart tápáskodni, amikor megragadták a vállát.

– Vandál! Utcakölyök! – sziszegte egy hang. – De most megvagy!

Sara felemelte a fejét, és egyenest Öreg Lady Lloyd haragos arcába nézett.

3.

Az arcon még látszott az egykori szépség nyoma. Az öregasszony szeme sötéten izzott, magas, finom vonalú járomcsontja volt. Sűrű, ősz haját gondosan elrendezte. Ruhája rongyos és fakó volt ugyan, de a legfinomabb selyemből készült. De kezében, amellyel megragadta Sara vállát, nem volt semmi lágyság. Épp ellenkezőleg, mintha acélfogó markolta volna meg. Erősen fogta a kislány vállát, talpra rángatta, alaposan megrázta, és a ház felé húzta.

– Kérem, engedjen el! Ez fáj – tiltakozott a kislány.

De Öreg Lady Lloyd mintha nem is hallotta volna. Haragosan lihegett, és meg-megrázkódott a száraz köhögéstől.

– Nem szoktam vendégeket fogadni – tört ki belőle szagattottan. – Évek óta nem hívtam senkit, hogy jöjjön fel ezen a lépcsőn. Én vagyok az utolsó Lloyd – megkapaszkodott a néma kőoroszlánban. – Talán jobb is így. Tudod, a családomon átok ül.

– Átok? – nyögte Sara, és úgy érezte, rögtön kiszalad alóla a lába. Hát helyesek lennének az első megérzései? – Miféle átok?

Miss Lloyd nem válaszolt, Sara sérült térdét nézte.

– Vér hullt. Tennünk kell valamit – motyogta. Fellökdöste Sarát a lépcsőn, aztán megállt, mintha valami régi emlék jutott volna hirtelen eszébe. – Akár azt is mondhatnánk, hogy hajlékomat emberi vér szentelte meg – mormolta. A hangja megváltozott, mélázóvá vált. Végignézte a lépcsőket. – Ott! – kiáltott fel diadalmasan és rámutatott egy kőlapra, amely pontosan ugyanolyan volt, mint a többi. – Pontosan ez az a hely, ahol a szépapám elesett, és nyakát szegte. Épp aznap, amikor

elkészült a ház. Azt mesélték, hogy rém nehéz volt utána föl-takarítani – rosszallóan csettintett, és pillantása ide-oda ugrált, mintha azt kutatná, hogyan menekülhetne vissza a múltba.

Sara újra beleremegett a félelembe. Teljes szívéből kívánta, hogy elszaladhasson. De a térde fájdalmasan lüktetett, és Miss Lloyd erősen tartotta. Gondolatai vadul kergették egymást. *Koncentrálj*, próbált meg erőt venni magán, *tervezz!* De ez sem használt. Ezzel az erővel egy medúzát is felszólíthatott volna, hogy koncentráljon; egyszerűen képtelen volt ráncba szedni rémült, szétszórt gondolatait, hogy kidolgozza a menekülés tervét.

Még mielőtt kinyithatta volna a száját, hogy segítségért kiáltson, azt vette észre, hogy máris berángatták a sötét előszobába. A nehéz ajtó becsapódott mögötte – olyan volt a hang, mint az ítéletnap i mennydörgés.

– Ide ülj le! – parancsolt rá Miss Lloyd, és olyan erélyesen mutatott rá hosszú, fehér ujjával a magas támlájú székre, hogy az szinte kiugrott az árnyékból. – Egész kényelmes szék. A nagybátyám kedvence volt. Ebben is halt meg, szélütésben.

– Istenem – nyögte Sara, és igyekezett, hogy ne hallatsszék, mennyire meg van rémülve –, olyan nehéz lehetett...

– Ostobaság, gyermekem. Egyáltalán nem nehéz szélütést kapni. Tanulás nélkül is sikerül – és lenyomta Sarát a székbe. – Most pedig ne mozdulj! Hamarosan visszatérek.

És ezzel eltűnt az előcsarnok sötét mélyén.

Ahogy kiment, Sara kikászálódott a székből, és a bejárathoz sántikált. A kerek kilincs nem mozdult. Sara majdnem felzokogott csalódottságában. Újra próbálkozott, hol erre, hol arra csavarta, de a hideg rézgömb kicsúszott ijedtségtől reszkető kezéből.

Száraz köhögés a folyosón – Miss Lloyd jön vissza! Sara, amilyen gyorsan csak tudott, visszaugrált a székhez.

Öreg Lady Lloyd egy kerek tálkát tartott hosszú, csontos kezében, amiben valami folyadék gőzölgött. Egészen különös szaga volt. A gőz úgy szállt fel, mint a tömjénfüst, körülfonta a gondmarta arcot. Sarát egy középkori varázslónőre emlékeztette.

– Mi-mmi ez? – kérdezte, miközben Miss Lloyd letérdelt, ahogy a térdére kenje a gyanús kinézetű keveréket.

– Gyógynövényfőzet – mondta Miss Lloyd. – Peg Bowen hozta a növényeket.

– Peg Bowen? De hát ő nem b-b-boszorkány?

– Úgy boszorkány, ahogy én Viktória angol királynő vagyok – vágott vissza Miss Lloyd, s ügyesen kitisztította és beecsetelte a sebet.

– De hát Viktória királynő már meghalt, Miss Lloyd – vetette közbe Sara félénken.

– Én is – felelt Miss Lloyd szárazon –, vagy legalábbis nagyon hamar meg fogok halni.

Sara csodálkozva figyelte, ahogy az öreg kéz gyengéden megerősíti a térdén a kötést. Lehetséges, hogy valaki igazán zsigori és büszke legyen, és mégis úgy segítsen egy másíknak, ahogy Miss Lloyd most neki?

Gondolatait halk nyikorgás szakította félbe, mely mintha a sötét konyhai folyosóról jött volna. Mintha valaki a hátsó ajtón kaparászna.

Miss Lloyd megragadta a piszkavasat.

– Ne merj moccanni! – sziszegte, amikor Sara megpróbált feltápáskodni. – Nem tudom elviselni, ha valaki egyszer csak váratlanul felbukkan, mint valami keljfeljancsi. Maradj csak, ahol vagy! Magam is el tudok bánni a betolakodókkal – és kardként lóbálva a piszkavasat, megindult a zaj felé.

Sara utánabámult. És ha az unokatestvérei akarják megmen-teni, ott állnak a hátsó ajtónál, és még csak nem is sejtik, hogy Miss Lloyd lecsapni készül?

Öreg Lady Lloyd, mint a vadászó macska, nesztelenül lopakodott az áruló zaj forrása felé. Hirtelen mozdulattal elrántotta a tolozarat, és kitérte az ajtót.

Egy kövérkés, igen jó módúnak látszó férfi állt az ajtóban. Füle mögött ritkás ősz haj göndörödött. Egyik kezében borítékot tartott, épp azt próbálta az előbb begyömöszölni az ajtó alatt.

– Margaret néném! – kiáltott fel, és egészen a keményített, fehér gallérjáig elpirult. – Hogy rám ijesztett!

– Elkaptalak, Andrew Cameron. Leselkedtél, de hát mi mászt is lehet várni egy ilyen gazfickótól. No most aztán tűnj el arra, amerről jöttél!

Mr. Cameron kihúzta magát.

– A hátsó kapu nyitva volt, Margaret néném. Tudja, hogy aggódom maga miatt. Én csak...

Miss Lloyd felemelte a pizskavasat.

– Azt mondtam, kifelé! Kifelé, mielőtt fejedre hívom a Lloydok átkát!

De Mr. Cameron keményen tartotta magát. Az asszony felé nyújtotta a borítékot.

– Aggódom, hogy nélkülözésben él, Margaret néném. Kérem, fogadja ezt el!

Miss Lloyd belesápadt a vad haragba.

– Inkább meghalok, semmint könyöradományt fogadjak el. És különösképpen nem tőled, Andrew Cameron. Bármilyen borzalmas legyen is a helyzetem, a büszkeségem azért még megvan. Most pedig takarodj innen, mielőtt úgy megütlek, hogy arról kódulsz! – és teljes erejéből becsapta az ajtót, s ráhúzta a tolozarat.

Sara nagy érdeklődéssel hallgatta a beszélgetést, egészen megfélekedezett közben a saját bajáról. De az ajtócsapódás rádöbentette, hogy tulajdonképpen fogoly egy furcsánál is

furcsább asszony furcsa házában. Ráparancsolt magára, hogy szedje össze a józan eszét. Egy dolog biztos – el kell innen tűnnie.

Óvatosan odaosont a bejárati ajtóhoz, és újra próbálkozott. Most lassan, ütközésig fordította a kilincset. És sikerült! Az ajtó nyikorogva kinyílt. A friss levegő az arcába csapott, amitől teljesen magához tért. Sara boldogan kilépett a meleg délutáni fénybe.

Amilyen gyorsan csak tudott, a bekötözött térdétől, lesántikált a lépcsőn, át a fűvön, a kocsifeljáró felé.

Hallotta, hogy Öreg Lady Lloyd utánakiabál. Nem állt meg, de azért hátranézett. Miss Lloyd ott állt a nyitott ajtóban, és még mindig a piszkavasat szorongatta a markában.

– Gyere vissza! – kiáltotta –, még nem végeztem veled.

De Sarának esze ágában sem volt visszamenni. Legalábbis egyelőre nem. Időre volt szüksége, hogy elgondolkozzék a csupa ellentét Miss Lloydon és a családi átkon, melyet olyan gyakran emlegetett.

4.

Hetty King, mint a King család legidősebbje, nagyon komolyan vette a felelősségét. Megrémült, amikor unokaöccse és -húgai ciklonként rontottak be patyolattiszta otthonába, és azt kiabálták, hogy Öreg Miss Lloyd fogságba ejtette Sarát. Megfagyott benne a vér arra a gondolatra, hogy a King család bármely tagját illetéktelen behatoláson kapják. Ráadásul épp amikor az ő gondjaira vannak bízva! Mit fognak majd Alec és Janet mondani, ha hazajönnek?

Hetty büszke volt arra, hogy ura az érzelmeinek. De arra a gondolatra, hogy szembe kell majd néznie az öccsével és sógornőjével, amikor hazajönnek Charlottetownból, izgatottan ugrálni kezdett a szíve keskeny mellkasában.

Egy pillanat alatt fejébe csapta a kalapját, és sietett a Lloyd-házba. El volt rá szánva, hogy mindenáron megőrzi a család jó hírnevét. A három gyerek ijedt kiscsibeként futott utána.

De nem a felháborodott Miss Lloydal találkozott, aki azzal fenyegette meg, hogy az egész King családot bíróság elé citáltatja, csak Sarával, aki meglehetősen nyüzöttan és zavart képet vágva bicegett feléje a kocsifeljárón.

A gyerekek annyira megkönnyebbültek, hogy sértetlenül látják viszont Sarát, hogy azonnal körülvették, és kérdésekkel kezdték bombázni.

– Mondd, Sara, az a k-kéz a piszkavassal? K-kísértet volt? Vagy tényleg Miss Lloyd? – Mióta a magas, fehér alak megjelent az ajtóban, Felix egyfolytában rettegett, hogy egy halottat riasztott fel.

– Hát persze, hogy nem kísértet volt, Felix – válaszolt Felicity mérgesen. – Miss Lloyd tetőtől talpig selyembe volt öltözve, még messziről is láttam. Mindenki tudja, hogy a kísértetek nem járnak selyemben!

– Mit csinált veled, Sara? Bántott? – aggódott Cecily, és kis kezét az unokanővérébe csúsztatta.

– Nem, nem bántott, Cecily. Bevitt a házába, ami sötét és nagyon elhanyagolt. Azt mondja, meg van átkozva.

– Hála az égnek, épségben szabadultál – sóhajtott Cecily, és tágra nyílt szemmel bámult a merész Sarára.

Hetty néni éles hangja fűrészként hasított bele a gyerekek üdvözlő csivitelésébe.

– Sara Stanley, az ég szerelmére, mi lelt, hogy engedély nélkül bementél Margaret Lloyd kertjébe?

– Azt hittük, Hetty néni, hogy Miss Lloyd talán halott – és Sara megborzongott, ahogy eszébe jutott a poros szalon. – Az egész hely olyan rettenetesen csendesnek és elfeledettnek tűnt, mintha valaki elvarázsolta volna.

– No hiszen, varázslat! Margaret Lloyd ugyanúgy nem halott, ahogy én sem.

– Nagyon igaza van, Hetty néni, Miss Lloyd egyáltalán nem halott. Sőt, egész biztos vagyok benne, ha Felix tudta volna, hogy mennyire él, sosem törte volna be az ablakát.

Hetty néni eltátotta a száját.

– Ablakot? Micsoda ablakot?

Felix Sarára meredt.

– Félig már amúgy is be volt törve – motyogta.

– Felix King, úgy érted, van képed szégyentelenül elém állni, mikor pedig betörted Miss Lloyd egyik ablakát?

Hetty néni álla megreszketett. Elsápadt dühében, és megragadta elvetemült unokaöccse fülét. Lehet, hogy Miss Lloyd mégis beidézti őket a bíróságra, és oda lesz a King család jó

hírneve? Hetty izgalomban megragadta a bűnös fülét. Magában már hallotta, hogy a bíró lecsap a kalapáccsal, és a pletykás, kíváncsiskodó tömeg róluk suttog. Felix tiltakozóan nyöszörgött, de ez sem riasztotta fel a lelki szemei előtt lejátszódó rémálomból.

– Ez fáj! Hetty néni, engedjen el!

Lehet, hogy a haragos Miss Lloyd épp ebben a pillanatban utasítja az ügyvédeit, hogy indítsák meg a törvény gépezetét, amely majd bemocskolja, sárba tapossa a King família jó hírnevét. Hetty néni elárasztotta a sértődöttség, és tiltakozásul újra megrángatta Felix fülét. Ő, Hetty Euphemia King nem nézheti tétlenül, hogy ilyen szörnyűség történjék. Meg kell menteni a család becsületét: Igen, utolsó leheletéig harcolni kell, nem engedheti, hogy akár a legkisebb folt is essék a család becsületén. Meg kell...

Felix felüvöltött fájdalmában, és Hetty visszazökkent a valóságba.

– Letépi a fülem, Hetty néni, eressen el!

Hetty ujjai végre elengedték a tüzes, dagadt fület. Felix gyorsan elhátrált a keze ügyéből.

– A csudába is, Hetty néni, Miss Lloyd megcsináltathatja az ablakát, ha ahhoz támad kedve, de egy kisfiú nem növeszthet csak úgy új fület!

Hetty néni sarkon fordult, és mivel bántotta a lelkiismeret Felix miatt, élesebben válaszolt, mint ahogy akart:

– Ebben a pillanatban indulás hazafelé, még mielőtt igazán megharagszom – arca olyan volt, mint egy viharfelleg, és lerohant a kocsibejárón, a három King gyerek meg jámboran követte.

Sara hátramaradt. A térde fájt, a feje zúgott, annyira megzavarta a kiismerhetetlen Miss Lloyd. Azt kívánta, bárcsak ne szólt volna az ablakról. Bocsánatot akart kérni Felixtől, de

mérges nagynénjük már kiterelte a fiút a vaskapun, és most türelmetlenül nézegetett vissza Sarára.

– Ne maradj le, Sara! – mondta. – Az ebédről máris lemaradtál, és ha így folytatod, a vacsoráról is elkésel.

Amikor Sara odaért a kapuhoz, Hetty néni észrevette a térdét. A kislány olyan rohanva menekült, hogy a kötés lecsúszott a bokájáig, és tisztán láthatóvá vált a zöldebarna paszta, amit Miss Lloyd kent a sebére.

– Nagy isten az égben! – kiáltott fel Hetty néni –, mi az ördög az a gusztustalan gezemice a térdeden?

– Gyógynövénykrém, Hetty néni, amit Peg Bowen adott Miss Lloydnak.

Hetty néni nem bírta tovább türtőztetni magát. – Peg Bowen! – horkantotta. – Az ember nem képes megérteni, miért nem csukták le már évekkkel ezelőtt azt az örült nőszemélyt.

Aztán jóformán kilökte Sarát, és becsapta maguk után a kaput. A kis csapat komor csendben menetelt Hetty néni házához.

Lehet, gondolta Sara, akinek eszébe jutott, hogy aznap reggel még milyen könnyű volt a szívük, lehet, hogy Miss Lloydnak igaza van, és mégiscsak léteznek átok.

Amint a Lloyd-birtokra újra csend borult, egy sötét alak jött elő a bokrok közül.

– Örült, mi? – mormolta Peg Bowen, és szigorú arcán egy pillanatra ferde kis mosoly futott át. Egy darabig a távozők után bámult, pillantása megpihent Sara szőke fején. – Minden rosszra a nap alatt – suttozta – vagy van gyógyír, vagy pedig nincsen. Elgondolkozva megszívta régi pipáját, amit mindig mindenhova magával vitt. – De van gyógyír – motyogta –, úgy ám, és meg kell találnunk, még mielőtt túl késő lenne.

5.

Mire a gyerekek hazaértek a Rózsa-lakba, elfáradtak és megeheztek. Az ebédidő már régen elmúlt, és Felix gyomra egyre hevesebben követelte a vacsorát.

A régi házat, ahol Hetty néni a húgával, Olivával lakott, a rengeteg futórózsáról nevezték el, amelyek tüskés ágaikkal minden ajtót és ablakot körülfontak. Rózsaszín, fehér és sárga rózsák integettek hívogatóan a meszelt falakról, illatuk megédesítette a nyári levegőt.

Ahogy a család közeledett, furcsa, ütemes, csobogó hang szállt feléjük a nyitott ablakon. Sara megállt, szeme álmodozón felragyogott.

– Nahát, ez épp olyan, mint a holdfény volna, ha tudna beszélni – kiáltott fel. – Hetty néni, hallott már valaha ilyen gyönyörű muzsikát?

Hetty arcán furcsán keveredett a felháborodás és a szenvedés.

– Édes istenem, ez zongoramuzsika. Az bizony. Méghozzá az ÉN házamból hallatszik!

Elfojtott kiáltással berohant a házba, ahol Olivia néni ült a zongora mellett, és álmodozó arccal játszott egy Chopin-szonátát. Andrew unokaöccse mellette állt, és a kottát lapozta.

– Olivia King, te teljesen megbolondultál? Nagyon jól tudod, senkinek sem engedem meg, hogy akár egy ujjal is hozzányúljon Ruth zongorájához!

Sara mindig azt gondolta, Olivia nénje éppen olyan, mint egy árvácska, csupa bársony, bíbor és arany. De most a vérvörös

egészítette ki a színskálát, mert nagynénje sötét haja tövéig elpirult. Sok évvel fiatalabb volt a nővérénél. Hetty szilárdan állt két lábával a földön, Olivia pedig hajlamos volt néha elrepülni az álmok világába. Hetty határozott volt, néha harcias, Olivia pedig szelíd és lágy.

– Bízom benne, hogy nem haragszol meg, Hetty. Fel kellett hangolni, úgyhogy Andrew segített levenni róla a takarókat. És akkor, hát szóval nem tudtam ellenállni, és játszanom kellett egy kicsit – Olivia keze még mindig a billentyűkön nyugodott. – Biztos vagyok benne, hogy Ruth nem haragudna meg érte.

Sara csodálkozva nézett hol a fiatalabbik, hol az idősebbik nagynénjére. Mindketten mereven farkasszemet néztek egymással, de valami okból mindkettőnek könnyes volt a szeme. Hirtelen rádöbrent, hogy az ő tulajdon édesanyjáról beszélnek.

– Úgy értem... hogy ez... ez a zongora az édesanyámé volt? – dadogta, és félve megérintette az ébenfa zongorafedelet.

– Meg ne érintsd! – sziszegte Hetty. – Olivia, azt akarom, hogy takard le rendesen, ahogy volt. Sara Stanley, hallottad, mit mondtam?

De Sara mintha hirtelen megsüketült volna. Úgy érezte, a zongora mágnesként vonzza. Kinyújtotta a kezét, és megsimogatta az elefántcsont billentyűket.

– Az édesanyám – suttogta –, az ő keze is érintette ezeket a billentyűket.

– Sara, azonnal eridj, és mosd le azt a vacakot a térdedről! – parancsolta Hetty. Volt valami kétségbeesett a hangjában. – Te pedig, Olivia, tedd, amit mondtam, és takard le a zongorát, úgy, ahogy volt!

Olivia általában félt összeütközni szigorú nővérével, de van olyan pillanat, amikor még a legszelídebb lélek is harcba száll. Mély lélegzetet vett.

– Hetty – kezdte –, Sylvia Greynek szüksége lesz a zongorára, mikor ellátogat hozzánk. Azért is akartam felhangoltatni.

Hetty épp elnyomorodott kalapját szabadította ki a hajából, de most mozdulatlaná meredt.

– Attól, hogy valaki szereti a zenét, még nem várhatja el, hogy mindenütt *zongorák* várják, ahova csak megy. Nem engedhetem meg, hogy akárki játsszék Ruth zongoráján, ezt ugye te is megérted, Olivia?

– Sylvia nem akárki, Hetty, hanem tehetséges énekesnő, akinek a gyakorláshoz szüksége van zongorára. És különben is, így jobban otthon érzi majd magát. Szegénykének az égvilágon senkije sem maradt.

– Hetty néni, kérem, nem tudom, kicsoda Sylvia – csiripelt közbe Sara –, de ha teljesen egyedül van a világon, együtt érezek vele. Lehet, hogy a zongorájátéktól könnyebb lesz a szíve. Ami pedig engem illet, ha újra letakarjuk, hát az olyan volna, mintha édesanyám most halt volna meg másodszor.

– Torkig vagyok veled, meg a komédiázásaiddal, Sara. Úgy látszik, ti gyerekek másra se tudtok gondolni, csak a halálra. Még egy pissenés, és vacsora nélkül küldelek ágyba.

Felix persze nem tudott ellenállni a kísértésnek.

– Psszt – suttogta csibészes mosollyal – pissz-psszt!

Hettynek hirtelen elege lett.

– Elég. Ez volt az utolsó csöpp a pohárban. Felix King, azonnal menj lefeküdni!

Felix arcáról mintha letörölték volna a mosolyt. Körülnézett, abban reménykedve, hogy Olivia nénye majd megvédi. De Olivia csak Sarát látta, aki ösztönös, védelmező mozdulattal borult a zongorabillentyűkre.

– Hetty, biztos vagyok benne, hogy Ruth azt akarta volna, mások is élvezzék a zongoráját – mondta szelíden. – Különösen, ha az egyetlen lányáról van szó.

Hetty arcán legördült egy könnycsepp, és belepottyant a kezében tartott kalapjába. Pislogott.

– De Ruth annyira szerette a zongorát...

Sara felemelte az arcát.

– Hetty néni, kérem, ha újra hallhatnám anya zongoráját, az olyan volna, mintha egy kis darabkája még mindig élne.

Hetty nagyot nyelt, és rekedt hangon szólalt meg.

– Rendben, ha mindnyájan ragaszkodtok hozzá – és elfordult. Megpróbált úrrá lenni az érzelmein. Kedvenc húga, Ruth, sok évvel ezelőtt halt meg. Hetty akkoriban házimunkába és mindenféle egyletekbe próbálta temetni a gyászát, Ruth szeretett zongoráját pedig betolták egy sarokba, és azóta is télenyáron letakarva, némán állt ott. Ahogy múltak az évek, lapos teteje lassan megtelt bekeretezett családi képekkel és apró, ezüst dísz tárgyakkal, míg végül már szinte meg is feledkeztek róla, hogy tulajdonképpen hangszer.

Most aztán váratlanul felzúgott, és Hettyben is újra feléledt a mindent elborító fájdalom.

Sara megérezte, hogy nagynénje mennyire boldogtalan, hát odaóvakodott hozzá, és átfogta a derekát.

– Köszönöm, Hetty néni – suttogta –, köszönöm, köszönöm, köszönöm.

Hetty néni képtelen volt megszólalni, de megsimogatta a haját.

Aztán megrázta magát, mintha ezzel a fájdalomat is lerázhathatná, és lázas munkához látott a konyhában.

Úgy érezte, ha egy órán belül nem kerül vacsora Kingék asztalára, egész Avonlea-ben megáll az élet.

Felix a szeme sarkából figyelte a nagynénjét, és abban bízott, a nagy munkában megfeledkezik arról a nevetséges fenyegetésről, hogy vacsora nélkül küldje ágyba. Csendesesen fűtyörészve a hátsó ajtó és ezzel a szabadság felé ólálkodott.

Hetty hangja azonban megállította.

– Felix, komolyan beszéltem. Azonnal indulás lefeküdni!

– Muszáj most rögtön, Hetty néni? Borzasztóan éhes vagyok, mivelhogy nem is ebédeltem, meg minden.

Hetty válaszul megragadta a könyökét, és a lépcső felé tolta.

– Nem kaphatnék előbb valami ennivalót? Hetty néni, kérem, legalább egy kis kenyérhéjat...

– Egyetlen harapást sem. Most pedig indulás, mielőtt seprűvel kergetlek föl.

– Reggelire kétszer annyit fogok enni – fenyegetőzött Felix, de Hetty már nem foglalkozott vele, visszament a konyhába. Felix Sarának esett. Olyan éhes és fáradt volt, hogy muszáj volt valami gonoszat mondania.

– Mer be kellett áruljál az ablak miatt, mi? Ezzel aztán jól felhúztad az öreglányt.

– Nem akartam. Csak úgy kiszaladt a számon.

– Árulkodó júdás, az vagy. Bárcsak sose jöttél volna ide. Torkig vagyok veled, meg a hülye történeteiddel.

– Te meg, Felix King, sose mondasz semmi olyat, amit érdemes volna meghallgatni. Még csak véletlenül se. Egyetlenegyszer se.

– Mer asziszed, hogy te olyan okos vagy, mi? Hát vedd tudomásul, igenis örülök, hogy anyád már nem él, képzelem, mi lenne, ha mind a ketten püfölnétek azt az ócska zongorát. Csak azt sajnálom, hogy egyáltalán idejöttél. A kutya se hívott. És tudod, miért? Azért, mert az apád sikasz... kaszszik... sikkasztó!

Sara hitetlenkedve meredt Felixre. Szemében könnyek gyűltek, de visszatartotta őket.

– Aljas, megvetésre méltó teremtmény vagy, Felix King, és soha nem bocsátok meg neked, SOHA! – ezzel sarkon fordult és kirohant.

Andrew felállt a kandalló mellől, és odament Felixhez, aki némi félelemmel nézett rá. Még csak nemrég óta élt Avonlea-ban, de volt valami ebben a csendes, magába forduló tizen-négy éves fiúban, ami miatt Felix nagyon szerette volna, ha jó véleménnyel van róla.

Andrew ugyanakkor érkezett a Prince Edward-szigetre, mint Sara. A gyerekek közül talán Andrew hasonlított legjobban Sarához. Akárcsak a kislány, ő is megszokta az egyedüllétet, az ő édesanyja is meghalt, bár ő néhány évvel idősebb volt akkor, úgyhogy jobban emlékezett rá. Azóta már hét év telt el, de az édesanyja még mindig hiányzott. Mélyen megrázta, amikor Felix azzal kínozza Sarát, hogy az édesanyja halálát és az édesapja anyagi nehézségeit emlegette. Zord arccal nézett le unokaöccsére.

– Az ördög bújt beléd, Felix King? Hogy éreznéd magad, ha a Te szüleidről beszélnének így?

Felix pontosan tudta, hogyan érezné magát. Ugyanolyan sér-tetten és szomorúan, ahogy Sara. De már túl késő volt. Gonosz dolgokat mondott, amiket nem lehetett visszaszívni. Nagyon sóhajtott, és felment a hálószobába.

A King család gyümölcsöse mögött, két zöld domb között, egy kis völgyben egy füzekkel és rezgő nyárfákkal körülvett kis tó bújt meg. Sarát mindig is vonzotta ez a csillogó vízfelület. Szerette hallgatni, ahogy a békák nagy csobbanással ugranak a vízbe, és szívesen nézegette a fű között rejtőző élénk színű boglárkákat.

Andrew itt talált rá. A kislány arca még csillogott a könnyektől.

– Nem jössz vacsorázni, Sara? – kérdezte a fiú halkán.

– Azt hiszem, most nem bírnám elviselni. Túlságosan két-ségbe vagyok esve, és fáj a szívem.

Andrew leült mellé a főre.

– Sara, nem gondolta komolyan. Te is tudod, hogy Felix előbb beszél, és csak utána gondolkodik.

– De igenis, minden szót komolyan gondolt.

Andrew elhallgatott és azon töprengett, hogy vigasztalhatná meg furcsa, mesélő kedvű unokahúgát, akit ilyen rövid idő alatt is annyira megszeretett.

Sarát Montrealból küldték az unokatestvéreihez, miután az édesapját megvádolták sikkasztással. Sikerült megmagyaráznia rémült és zavart lányának, hogy a cég pénzügyi összeomlásáért egy tisztességtelen üzlettársa a felelős, és hogy ő maga nem tett semmi rosszat. De a botrány híre még a távoli Avonlea-be is eljutott. Sara szívét gyakran sebeztek meg az édesapjára vonatkozó rosszindulatú megjegyzések. És teljesen összezavarta és megrémítette, hogy a tulajdon unokaöccse is ilyesmiket mond.

Andrew átölelte a vállát.

– Tudod, hogy nem vagy egyedül. Én is hiszek benne, hogy ártatlan.

Sara előhúzott egy zsebkendőt a köténye zsebéből, és megtörölte a szemét.

– Köszönöm – suttozta.

Andrew felpattant.

– Most pedig gyere, mert Hetty néni még képes azt hinni, hogy a seb a térdeden elvette az étvágyadat.

– Kérlek, közöld Hetty nénivel, hogy hamarosan bemegyek; amint kitaláltam, hogyan álljak bosszút Felix Kingen.

Határozottan felvetette az állát, és a szeme harciasan csillogott. Andrew őszintén örült, hogy nincs Felix helyében.

6.

Másnap a Rózsa-lak minden lakója hajnalban kelt, mert aznap kellett Sylvia Greynek megérkeznie. Olivia néni sürgött-forgott, mosolygó arccal porolt és fényesített mindent, ami a keze ügyébe került, egész addig, míg Hetty néni kétségbeesetten ki nem kapta a kezéből a tollseprűt.

– Az ég szerelmére, Olivia, az egész ház ragyogó tiszta. Hagyd ezt abba, és vedd a kalapod, Miss Grey különben még azt hiszi majd, hogy elfelejtettél elémenni.

– Nahát, Hetty, tudod, hogy igazad van? Nézzétek csak az órát! Gyerekek, egy-kettő, szálljatok be a bricskába, különben elkésünk.

Olivia vendégének tiszteletére Felicity és Cecily az új muszlin nyári ruhájukat vették fel. Felmásztak a hátsó ülésre, és gondosan ügyeltek, nehogy összegyűrjék a csodaruhákat. Felixnek nem voltak ilyen aggályai, olyan lendülettel ugrott fel, hogy beesett a bricska aljába, mire finom porfelhő vette körül a lányokat. De Felicity olyan izgatott volt, hogy észre sem vette.

– Olivia néni, még sosem talákoztam igazi énekesnővel. Mit gondolsz, pukedlizzek?

– Olivia néni, Sylvia tényleg híres? – kérdezte Cecily.

– Egy napon az lesz – válaszolta Olivia, és kesztyűjével kergette a porfelhőket –, legalábbis, ha egyszer megkapja azt a lehetőséget, amit megérdemel. Hova a csudába tűnt Sara? Andrew, légy olyan kedves, és keresd meg!

De még mielőtt Andrew lemászhatott volna a bakról, Sara jelent meg az ajtóban. Francia csipkével díszített fehér ruhát viselt és bájos fehér kalapot.

Egész reggel szokatlanul csendes volt, és ahogy most közeledett a bricskához, volt a tartásában valami királynői, amitől mindenki felé fordult.

– Siess Sara, Sylvia biztos megérkezett már! – sürgette Olivia.

Sara összevonta a szemöldökét, és Felixre meredt, aki igyekezett a lehető legkisebbre összehúzni magát.

– Nem szállok fel a bricskába, amíg egy bizonyos személy le nem száll.

Olivia néni döbbsenten meredt rá.

– De hát Sara, miről beszélsz?

– Vagy Felix megy, vagy én. Nem vagyok hajlandó egy kocsiban utazni egy disznóval.

– Nem beszélhetsz így az unokaöcsédről! – Olivia most már tényleg kétségbe volt esve.

– Ne akard, hogy kiszálljon, Sara! – könyörgött Felicity.

– Kérlek, ne – tette hozzá Cecily a magáét –, főleg ne most, amikor jóvá akarja tenni a dolgot. Felix, ugye ki akarsz békülni Sarával?

Felix borzasztó zavarba jött, és még jobban összehúzta magát.

Cecily megbökte.

– Rajta, mondd el Sarának is, amit tegnap este nekem mondtál – biztatta suttogva.

Felix kinyitotta a száját. Mindenki őt bámulta. Elárasztotta a szégyen és a zavar. Torkában akadtak a bocsánatkérő szavak, amelyeket pedig olyan nagy gonddal fogalmazott

meg magában, csak valami rekedt suttogás tört elő a szájából.

– Látod – mondta Sara hideg megvetéssel. – De hát mi mást is várhatunk egy disznótól, mint hogy rőfögjön.

Felix felállt. Az arca úgy égett, mintha megpofozták volna.

– Nem maradok ott, ahol nem látnak szívesen. Menjetek csak nélkülem. És különben is, nincs valami nagy kedvem találkozni valami felfuvalkodott énekeskisasszonnyal.

Ezzel leugrott a bricskáról, és bement a házba, anélkül, hogy egyetlen pillantást is vetett volna a többiekre. Sara magasra tartott fejjel ült le a helyére.

Olivia elindította a lovakat, aztán aggódva nézett az unokahúgára.

– Igazán, Sara, hogyan viselkedhetél így! Az unokatestvéreknek ugyanúgy kell szeretniük egymást, mint a testvéreknek.

Sara még magasabbra emelte az állát.

– Nekem se bátyám, se húgom, akit szerethetnék, Olivia néni – válaszolta –, és nem vagyok hajlandó egy disznóval barátkozni, még akkor sem, ha véletlenül az unokaöcsém.

Az út hátralevő részét csendben tették meg.

Olivia akkor ismerkedett meg Sylvia Greyjellel, mikor mindketten a charlottetowni *Prince of Wales* főiskolára jártak. A régi bölcsességnek megfelelően, miszerint az ellentétek vonzzák egymást, a csendes, álmodozó Olivia azonnal összebarátkozott a víg kedélyű, nyílt Sylviával. Egy év múlva Sylvia Ontarióba ment zenét tanulni, Olivia pedig hazatért Avonlea-be. De a kettejük kapcsolata erős maradt, minden áldott héten írtak egymásnak. Olivia a csendes Avonlea-ből élénk, de önzetlen érdeklődéssel figyelte tehetséges barátnője útját.

Amikor Sylvia azt írta Ontarióból, hogy hamarosan meglátogatja ismerőseit Charlottetownban, Olivia azonnal meghívta

a Rózsa-lakba, hiába tiltakozott Hetty hangosan. Hetty szentül meg volt róla győződve, hogy egy olyan nő, aki arról álmodozik, hogy hangversenyénekes lesz, csakis rossz hatással lehet naiv húgocskájára. A középkorú Hetty számára, aki még sosem hagyta el a Prince Edward-szigetet, Sylvia könnyedsége, amellyel az egyik tartományból a másikba utazott, ékes bizonyítéka volt annak, hogy nincs kellő erkölcsi tartása.

– Tudod, hogy nem helyeslem ezt a sok utazgatást, Olivia – panaszkodott Hetty. – Egyszerűen borzasztó, hogy mit összezecsavarognak a lányok manapság.

De Olivia sem véletlenül viselte a King nevet. Határozatlan modora ellenére alkalomadtán ugyanolyan makacs tudott lenni, mint Hetty. Csendesen, de kérlelhetetlenül örölte fel a nővére ellenállását. Leragasztotta és bedobta a meghívólevelet, aztán néma izgalommal várta a választ.

Sylvia szívből jövő hálával fogadta a meghívást. Azt írta, charlottetowni ismerősei egész Avonlea faluig eljuttatják, és így az avonlea-i vegyesboltban vár majd Olivíára.

Hettynek bele kellett törődnie a vereségébe, és rosszul titkolt sértődöttséggel figyelte, hogy amint közeledik Sylvia látogatásának tervezett időpontja, Olivia húga egyre izgatottabb lesz.

Most végre felvirradt a régen várt nap. Olivia kedvét még Sara és Felix veszekedése sem volt képes elrontani. Végre Avonlea-ben üdvözölheti legkedvesebb barátját. Olyan erővel sugárzott belőle a boldogság, hogy az még Sara jégpáncélját is megolvasztotta. Mire a bricska megállt a vegyesbolt előtt, mind nagyon vígan voltak. Andrew-ra bízta, hogy vigyázzon a lóra, a többiek mind betódultak a boltba.

Magas, karcsú alak sietett feléjük. Az elképzelhető legdivatosabb formájú és díszítésű szalmakalap alól dús, gesztenyebarna haj hullámozott elő. Sylvia ruhája és kabátja egészen halvány krémszínű volt, ami kiemelte haja vöröses fényét és

arcbőre tiszta ragyogását. És ez a csodálatos jelenség őszinte örömmel üdvözölte Olivíát.

– Olivia, drágám, remek dolog újra látni téged! Azt hiszem, egyáltalán nem változtál meg. Te még akkor is tizennyolc éves maradsz, ha mindenki más már rég száz lesz.

Olivia felnevetett, és átölelte a barátnőjét.

– Te pedig ugyanolyan elegáns és vonzó vagy, mint mindig – megfogta Sylvia kezét, és a három lány felé húzta, akik teljesen megnémultak a csodálattól.

Felicity az új muszlinruha ellenére unalmasnak és vidékiesnek érezte magát e mellett a ragyogó idegen mellett, Sara pedig az egyszerű szalmakalapban felismerte a meghatározhatatlan, de ugyanakkor eltéveszthetetlen párizsi hatást.

Felicity és Cecily is pukedliztek, amikor bemutatták őket, és még csak nem is vették észre, mit csinálnak. Sara kezét fogott Sylviával.

– Üdvözlöm, Miss Grey – mondta –, látom a kalapján, hogy rendkívül tehetséges.

– Köszönöm, Sara – nevetett Sylvia, aki rögtön rokonszenvesnek találta ezt az óriási szemű, komoly kislányt. – Igyekszem majd méltó lenni a kalapomhoz.

Miközben a lányok azon versengtek, melyikük viheti Sylvia poggyászát a bricskába, játékosan odasúgta nekik.

– Nem gondoljátok, hogy az első benyomások rendkívül fontosak? És mivel én szilárdan eltökéltem, hogy jó benyomást teszek Hetty nénétekre, rendkívüli gonddal választottam ki a megfelelő kalapot.

Olivia elmosolyodott.

– Ne higgyetek neki, lányok, feleannyira sem olyan bolondos, ahogy mutatja magát. – És vidám nevetése az egész boltot betöltötte.

– Dehogynem – tiltakozott Sylvia vígan. – Hát mi értelme fiatalnak lenni, ha az ember még csak bolondos sem lehet?

Amikor kiléptek, megcsapta őket a lágy, fenyőillatú szél. Sylvia megállt, és boldogan mélyet lélegzett.

– Itt egyszerűen szikrázik a levegő! Olyan tiszta és csípős, mint a pezsgő.

Andrew kalapot emelt, amikor bemutatkozott. Sylvia nyílt pillantásától elpirult.

– Üdvözlöm, Andrew – és szívélyesen megrázta a fiú kezét.
– Látom, magának is klasszikus King-orra van. Borzasztóan szeretem a szép orrokat, az enyim ugyanis határozottan nem klasszikus, inkább parasztos. De hát mindannyiunknak megvan a maga keresztje. Olyannak kell elfogadnia, amilyenek az Úristen teremtett, minden hibámmal együtt.

Andrew olyan arcot vágott, mint aki hibáitól teljesen függetlenül azonnal hajlandó elfogadni Sylvia Greyt. Széles mosollyal elvette a csomagot a lányoktól, akik még mindig civakodtak rajta, és könnyedén felrakta a kocsira.

Már épp fel akartak mászni a bricskára, amikor Olivia a barátnőjéhez fordult.

– Olyan gyönyörű nap van, Sylvia. Mi lenne, ha az erdőn keresztül sétálnánk haza? Andrew, ugye te hazahajtasz a csomagokkal?

Andrew lelkesen bólintott. Arra is hajlandó lett volna, hogy elhajtson az emberevők szigetéig, meg vissza, csak hogy örömet szerezzen a gyönyörűség Miss Greynek.

– Gyerünk, Sylvia, elmehetünk minden régi kedvenc helyemre, amelyekről annyit írtam a leveleimben.

Sylvia Olivíába karolt.

– Ragyogó ötlet, és újra olyan bolondosak és gondtalanok leszünk, mint fiatal lány korunkban.

A három kislányhoz fordult, akik bizonytalanul álltak a bricska mellett, mert nem tudták, hogy rájuk is vonatkozik-e a kellemes meghívás.

– Ti is gyertek, lányok, a ti kedvenc helyeiteket is nagyon szeretném látni.

A lányokat nem kellett másodszor hívni, boldogan futottak felé, és versenyeztek, hogy ki foghatja meg a kezét. Sylvia szeme ragyogott:

– Gondoljátok csak el – mondta, és újabb mély lélegzetet vett –, gondoljátok csak el, hogy milyen jót tesz a tüdőnek az ilyen levegő. Ki akar énekelni?

Mind az öten megfogták egymás kezét, és elindultak az ösvényen az erdő felé.

7.

Öreg Lady Lloyd egy kis csokor vadvirágot tett az apja sírjára. Mélyet sóhajtott. Végignézett a kis családi temetőn, amely a birtok hátsó részén feküdt. A környező fenyőerdőtől alacsony kőfal választotta el. Minden családtagja itt volt eltemetve. Ő volt az utolsó Lloyd, és magányos volt, magányos, magányos, magányos. Hetek teltek el anélkül, hogy Peg Bowenen kívül más embert látott volna. És a jó ég tudja, gondolta fanyarul, hogy vajon ember-e Peg Bowen.

Peg, mintha megérezte volna, hogy az öreg hölgy rágondol, előbukkant a temető egyik sötét zugából, ahol rózsét gyűjtött.

– Majdnem elkészültem. Egy hétre való tűzifát szedtem össze.

Az öreg hölgy hálásan bólintott. Peg nagyon jó hozzá, ez biztos.

Az Avonlea-ben járó pletyka, hogy Öreg Lady Lloyd gazdag, zsigori és büszke, mint a pletykák általában, kétharmadrészt hamis volt és csak egyharmadrészt igaz.

Öreg Lady Lloyd nem volt sem gazdag, sem zsigori. Valamikor jómódú volt, de ma már szánalmasan szegény. Büszkének azonban valóban nagyon büszke volt, olyannyira, hogy inkább meghalt volna, semhogy csak sejtesse is Avonlea lakosaival, akik között fiatal korában páváskodott, hogy milyen szegény.

Egyes-egyedül Peg ismerte a titkát. Ez valahogy rendjén is való volt, hogy Peg tudja. Akármilyen büszke volt is, Peg segítségét hajlandó volt elfogadni. Talán, gondolta, mert maga is jobban hasonlít egy boszorkányhoz, mint a közönséges népekhez.

Ő meg Peg egyaránt kitaszítottak. Öreg Lady Lloydot a szegénység tette kitaszítottá – a szegénység meg a büszkeség.

Az öreg hölgy lehajolt, és megérintette apja hideg gránit sírkövét. Nagyon szerette. Talpig becsületes ember volt, és szigetszerte ismerték a kedvességét és nagylelkűségét.

– Nem volt derekabb úriember az öreg Llyod doktornál – hallotta az egyik gyászolót az édesapja temetésén. – Igazán nagylelkű volt, és nagyon jó szomszéd. Mindig mindenkinek segített, és úgy, hogy az ember úgy érezte, ő tesz szívességet a doktornak, nem pedig fordítva.

Újra sóhajtott, ahogy felállt a sír mellől és körülnézett. Igen, jó ember volt, és bízott embertársaiban – talán túlságosan is.

A Lloyd-birtok körüli fenyőerdőben lágy fények és árnyékok táncoltak, de ez sem volt képes enyhíteni az öreg hölgy kétségbeesését. Valamikor szerette a természetet, de most még ez is fájdalommal töltötte el. Minden fájdalommal töltötte el, a rejtelmes ködök a ház mögötti völgyben, a napmelengette vörös föld friss illata. Fájt visszaemlékezni arra, hogy hosszú évekkel ezelőtt örömmel fordult minden új nap felé, mintha jó barát volna, aki boldog híreket hoz. Fájt felidézni, hogy valaha szerette a társaságot és baráti csevegéseket. Volt idő, amikor a büszkeségén kívül mindent odadobott volna néhány emberi szóért. Öreg Lady Lloydnak senkije sem volt, akit szerethetett volna, és ennél nincs rosszabb.

A déli nap melegen sütött a temető alacsony kőfalára. Miss Lloyd nekidőlt a falnak, és régmúlt időkről ábrándozott.

A közeli erdőben mohos ösvény kerülte meg a Lloyd-birtokot és vezetett a King-farmra. Épp a gyümölcsös fölött ért véget. Miss Lloyd hangokat és nevetést hallott az ösvényről, de nem tudta megmondani, kik azok. A beszélgetőket még eltakarta a sűrű fenyves. Az öregasszony az erdőbe bámult, aztán gyorsan behúzódott a fal mögé. A meleg kő repedésein át vidám kis

csapatot látott. Elöl két fiatal nő, mögöttük meg három gyerek, és egyikük a magas, karcsú fiatalasszony kezébe kapaszkodott.

Miss Lloyd annyira ki volt éhezve az emberi társaságra, hogy képtelen volt levenni a szemét a nevető fiatalokról. Aztán a szíve hirtelen megremegett, és olyan vadul kezdett verni, mint már hosszú évek óta nem. Gyorsan vette a levegőt, és remegett, mint a nyárfalevél. Ki lehet ez a lány?

A csinos szalmakalap alól sűrű, rézvörös haj bukkant elő. Valakinek a régmúltban ugyanilyen színű, ugyanilyen hullámos haja volt. A kalap karimája alól nevető barna szempár villant elő. Az öreg hölgynek ugyanolyan ismerős volt ez a szempár, mint a sajátja.

A lány vidám, fiatal arca mintha az öreg hölgy múltjából villant volna fel – egy dolgot kivéve, tökéletes mása volt egy másik arcnak. Az az arc, amelyre Miss Lloyd emlékezett, minden bája ellenére is erőtlenné vált, ezé a lányé pedig erőt sugárzott.

A lány boldogan felnevetett, és megállt az öreg hölgy rejtkehelye előtt. Az erdő talaján látott meg valamit. Miss Lloyd ezt a nevetést is jól ismerte. Valamikor régen ugyanebben az erdőben hallotta.

Sylvia egy kis tisztásra mutatott, amelyet elborítottak a rózsaszín és fehér virágok.

– Galagonyavirág! – kiáltott fel. – Apám mindig azt mondta, hogy egész Avonlea tele van galagonyavirággal, és itt vannak!

Olivia elcsodálkozott.

– Ez az egyetlen hely, ahol ilyen dúsan tenyésznek. Milyen furcsa, hogy ismerte. Nem is tudtam, Sylvia, hogy édesapád járt Avonlea-ben.

– Egy teljes tanéven át tanítóskodott itt. Több mint negyven éve – válaszolta Sylvia. – Mindig azt mondta, hogy az volt élete legboldogabb korszaka.

A csoport továbbment az ösvényen a farm felé, hangjukat lassan elnyelte a távolság.

Őreg Lady Lloyd addig nézett utánuk, amíg el nem tűntek a fás domboldalon, aztán pedig megrázkódott, mint aki álomból ébred.

Peg összehúzott szemmel figyelte.

– Láttam, hogyan nézett arra a lányra – motyogta, és odaállt az öreg hölgy mögé. – Ugye ismeri?

Miss Lloyd még mindig az üres ösvényre meredt.

– Emlékeztetett... valakire. Valakire... akit nagyon régen ismertem.

8.

Felix a csúrból figyelte, hogyan közeledik a kis csapat a Rózsa-lakhoz. Elhatározta magát, odaszaladt a házhoz vezető lugashoz, és ügyetlenül leszakított egy szál vörös rózsát. Tudta, mennyire szereti Sara a virágokat. Odaadja neki, és Sara meg fogja érteni, hogy ez azt jelenti, ki szeretne vele békülni.

A rózsát háta mögé rejtve várta őket. Olivia és nevetős barátnője jöttek elől.

– Hát itt vagy, Felix! – kiáltott fel a nagynénje. – Gyere, hadd mutassalak be Miss Greynek. Már nagyon várta, hogy megismerhessen.

Felix felpillantott a vidám barna szempárba.

– Üdvözlöm, Miss Grey – motyogta, és kinyújtotta a kezét. De Miss Grey nem rázott vele kezét, csak csodálkozva nézett.

Felix zavarában teljesen megfélemedkezett a rózsáról. Ott tartotta kinyújtott kezében, mint egy élénkvörös felkiáltójelet.

– Micsoda gyönyörű rózsá! – kiáltott fel Miss Grey. – És milyen gáláns fiatalember. Ugye, nekem hoztad?

Felix arca ugyanolyan színű volt, mint a rózsá. Motyogott valamit, amiről nem lehetett tudni, hogy igen-e vagy nem.

Sylvia köszönetképpen elmosolyodott, blúzára tűzte a rózsát, és engedte, hogy Olivia odavezesse a házhoz.

Felix zavartan közeledett Sarához, aki persze mindent látott.

– Neked szántam a rózsát, Sara – tört ki a kisfiú. – Sajnálom, hogy megbántottalak. De hát olyan rettentő éhes voltam.

Borzasztó, ha az embert vacsora nélkül küldik ágyba, pláne, ha olyan éhes, hogy egy lovat is képes volna megenni.

De Sara bezárta a szívét Felix elől. Minden együttérzés nélkül bámult rá.

– Egyáltalán nem érdemes szóba állni olyannal – mondta élesen –, aki mentségként a gyomrára hivatkozik. Ezzel sarkon fordult és otthagya.

Alkonyodott, a lenyugvó nap vöröses aranyfényben fürdette a tájat, a madarak és rovarok elálmosodtak. Az alkonyi csendet csak a frissen hangolt zongora hangja törte meg. Olivia játszott halkán.

Sylvia mögötte állt, a nyitott ablaknál. Azt hitte, senki nem látja, és így elengedte magát. Sima homlokát gondok ráncolták, s szemében titkos félelem látszott. Sóhajtva hajolt ki a félhomályba.

De Sylvia nagyot tévedett, ha azt hitte, elrejtethi legbensőbb érzelmeit kedves barátnéja elől. A főiskolán együtt töltött év és a többévi hűségese levelezés során Olivia megismerte barátnője változó hangulatait és titkos gondjait. Hirtelen abbahagyta a játékot, és megfordult.

– Sylvia, tudom, hogy valami baj van – szólalt meg. – Kérlek, mondd el!

A ráncok eltűntek, Sylvia szeme felcsillant. Újra elmosolyodott.

– Semmi. Igazán nincs semmi baj.

– Sylvia Grey – mondta Olivia határozottan –, igenis van valami bajod, és ha nem mondd el, mi az, hát kirázom belőled.

– Jaj, Olivia – nyögött a barátnője, aki úgy megkönnyebült, hogy vallomásra kényszerítik, hogy majdnem elsírta magát. – Tudod, hogy ilyennek születtem, nem tehetek róla, hogy az egyik pillanatban a mennyországban érzem magam a

boldogságtól, a következőben meg mélységesen kétségbeesem... Azt hiszem, hogy épp most hoztam meg életem legrosszabb döntését.

– Miféle döntést, Sylvia, miről beszélsz?

– Ajánlottak nekem egy állást, egy jó, unalmas zenetanárnak való jó, unalmas állást. Boldognak kéne lennem, de Olivia, egyszerűen képtelen vagyok örülni neki. Kislány korom óta énekesnő akarok lenni.

Olivia bólintott. Nagyon is jól tudta, Sylvia arról álmodozik, hogy koncerténekes lehessen.

– Amikor apa meghalt, épp annyi pénz maradt utána, hogy zenét tanulhattam a torontói konzervatóriumban. De ez a pénz már elfogyott. Külföldre kellene utaznom, hogy továbbképezhessem magam, de nincs rá pénz, így aztán nem tudom, kergessem-e tovább az álmomat, vagy vegyem tudomásul a valóságot, hogy ezentúl magamnak kell megkeresnem a kenyeremet.

– De hát, Sylvia, annyi gyakorlatot szereztél, mindenféle eseményeken szerepeltél. És a közönség mindig ünnepelt.

– Igen, de soha senki nem fizetett azért, hogy meghallgasson. Eddig csak jótékonysági rendezvényeken léptem fel. És különben is, ki tudja, elég tehetséges vagyok-e, hogy koncerténekesnő legyek?

– Hát persze – válaszolt Olivia erélyesen. – Jobban kell bíznod önmagadban, Sylvia. A jövőben soha ne felejtssd el azt az emberkét Carmodyből, akiről írtam neked, tudod, aki olyan borzasztóan selypegett.

– Nem hiszem, hogy emlékeznek rá – felelt Sylvia, és nem értette, mi köze lehet a problémáihoz egy kis termetű, selypegő emberkének Carmodyből.

– Csodálatos elvei voltak. A templomi összejöveteleken mindig elmondta, mennyire fontos a bizalom – és megpróbálta

utánozni a selypegést. – Miért csak annyira világítasz, mint a gyertyaszál, ha annyi fényed is lehetne, mint az elektromos lámpának? – üvöltötte mindig teli torokból.

Sylvia felkacagott, és egy pillanatra megfeledkezett a gondjairól.

– Milyen jól ismersz, Olivia, bizony, sokkal szívesebben ragyognék, mint egy villanyos csillár, semmint hogy egész életemben tanítókisasszony legyek valami porfészekben. Egyszerűen nem való nekem ez az unalmas hétköznapi élet. Nem tehetek róla, de úgy érzem, az istenek falusi tanítókisasszonyt csinálnak abból, akit meg akarnak büntetni.

– Pszt – nevetett Olivia –, vigyázz, nehogy Hetty meghallja! Nagyon büszke rá, hogy sok mérföldes körzetben ő a legjobb tanítókisasszony.

– Biztos vagyok benne, hogy Hetty is ragyog a maga sajátos módján – ismerte el Sylvia, aki most, hogy visszatért a jókedve, újra tudott nagylelkű is lenni.

Olivia megérezte, hogy barátnője hangulata megjavult, hát visszafordult a zongorához, és tovább játszott. Előbb-utóbb valami megoldást kell találjanak Sylvia gondjaira, de egyelőre legjobb lesz, ha dallal nyugtatja meg.

Sara a hátsó tornácon teregette a mosott ruhát, mikor meghallotta, hogy léptek közelednek. Belebámult a szürkésarany alkonyatba. A gyümölcsösből áttetsző kékesfehér pára szállt fel. A Rózsa-lak fölött lassan felkúszott az égre az ezüstös félhold. Sara nem látott embert. Feszülten figyelt.

Sylvia csengő szopránja kihallatszott a nappaliból.

Ó, szerelmem

Miért bántasz, miért taszítasz el magadtól...

Sara nekidőlt a korlátnak, és elragadtatva hallgatta a sok száz éves dalt – szomorú volt, összefacsarodott tőle a szíve itt az avonlea-i alkonyatban, ahogy meghatotta első közönségét is a tizenhatodik századi Angliában.

*Pedig oly régóta szeretlek
Örvendeztem hűségeden.*

A frissen felteregetett fehér lepedők szelíden lengedeztek a szellőben, nekicsapódtak Sarának, elrejtették a kislányt. Újra lépéseket hallott. Kilesett a lepedők mögül, és csodálkozva látta, hogy Öreg Lady Lloyd közeledik a házhoz. Úgy tűnt, hogy éveket fiatalodott, mióta Sara utoljára látta. Kihúzta magát, fejét magasra tartotta. A karjában egy nagy csokor galagonyavirág ragyogott az alkonyatban.

Sara figyelte, hogy Miss Lloyd leteszi a csokrot a félig nyitott ajtó elé. Aztán megállt, és az ezüstcsengésű hangot figyelte.

*Greensleeves volt minden örömem
Greensleeves volt minden boldogságom*

Mintha Sylvia dala még a sűrűsödő sötétséget is visszaszorította volna. Az édes, erős, meleg, tiszta hang kiáradt az ablakon. Miss Lloyd elragadtatott figyelemmel hallgatta. Sara nem tudta mire vélni az öreg hölgy arckifejezését, mert mintha egyszerre hallgatott volna a múltba és a jelenbe. Mintha, gondolta Sara, nemcsak a dalra, hanem az énekesre is emlékeznék.

A dal véget ért, a hang elhallgatott. Az öreg hölgy felriadt emlékeiből.

– Miss Lloyd – szólalt meg Sara.

Öreg Lady Lloyd ijedten megfordult, és megpillantotta Sarát a sötétbe borult tornácon.

– Miss Lloyd, kérem, várjon!

Miss Lloyd gyorsan elfordult. Sara kiverekedte magát a lengő lepedők közül, és lerohant a lépcsőn, de mire leért a kertkapuhoz, Miss Lloyd már eltűnt. Ahol állt, ott hevert a rózsaszín és fehér galagonyacsokor. Sara felvette. A virágra egy cédula volt tűzve: Sylvianak.

Ahogy Sara felnézett, magán érezte Sylvia és Olivia csodálkozó pillantását. A két fiatal nő levegőzni jött ki a teraszra.

– Galagonyavirág – sóhajtott fel Sylvia, amikor megpillantotta a csokrot a kislány kezében.

– A cédulán az áll, hogy neked hozták.

Sylvia az illatos csokorba temette arcát.

– Nekem? Igazán nekem? De ki hagyhatta itt?

Olivia elmosolyodott.

– Ki tudja? Biztos van valami csodálód Avonlea-ben. Megismered az írást?

Sylvia csodálkozva rázta a fejét. Körülnézett, mintha az ajándékozót keresné. Ebben a pillanatban Felix bukkant elő a csűrüből, ahol ellátta az állatokat, mielőtt elindult volna hazafelé. Sylvia arca felderült.

– Felix King – kiáltotta –, milyen kedves, aranyos fiú vagy. Valaki biztos elmondta neked, mennyire szeretem a galagonyavirágot. Vasárnap a hajamba tűzök majd egy ágat, amikor a templomba megyek.

Félix megállt, és meglepetésében eltátotta a száját. Tiltakozott volna, de Sylvia már visszament a házba, hogy vázát keressen.

Felix zavartan nézett Sarára. A kislány kemény, gyanakvó pillantással méregette.

– Nem te hoztad a virágot – állította inkább, mint kérdezte.

– Nem is mondtam, hogy én hoztam. Különben is, mi közöd hozzá.

– Törődj a magad dolgával, és akkor én is a magaméval törődöm – válaszolt Sara barátságtalanul, és felhúzta az orrát.

– Csak vigyázz, nehogy esni kezdjen, mert akkor, ha ilyen magasan hordod az orrod, vízbe fúlsz.

Felix vigyorogva ment haza. Végre egyszer övé volt az utolsó szó, és nem Sara Stanley-é.

9.

Sara aznap éjjel folyton Öreg Lady Lloydot látta maga előtt, ahogy ott áll a sűrűsödő alkonyatban, és Sylvia énekét hallgatja. Amikor felébredt, még sötét volt. Odament az ablakához, és felhúzta. Megcsapta a hajnalt hozó hús szellő. A keskeny félhold még fenn volt az égen, de a csillagok már halványulni kezdtek. Sara nyitva hagyta az ablakot, visszamászott az ágyba, és mélyen elgondolkodott.

Sok mindent tisztázott magában. Az első az volt, hogy bármilyen komor is az öreg hölgy élete és viselkedése, valamiképpen vonzódik Miss Lloydhoz. Volt benne valami, maga sem tudta mi, ami megmozgatta a fantáziáját.

A másik az volt, hogy nyilván van valamilyen kapcsolat Margaret Lloyd és Sylvia között, bár úgy látszik, Sylvia még csak nem is tud az öreg hölgy létezéséről. Erre a csokor galagonyavirág a legjobb bizonyíték. De egy véletlenül meghallott beszélgetés is arról győzte meg Sarát, hogy van valamilyen kapcsolat kettőjük között.

Sara, amikor lefeküdni készült, bement a nappaliba, mert olvasnivalót keresett. A szoba üres volt, a lámpát lecsavarták. Olivia és Sylvia kinn voltak a verandán, a kislány a nyitott ajtón át hallotta csendes beszélgetésüket. Igazán nem akart hallgatózni, céltalanul keringett a szobában, még mindig a Felixszel való veszekedésen töprengett, de a *költő* szó megragadta a figyelmét.

Sara ugyanis szenvedélyesen szerette a verseket. Kincsként őrizte emlékezetében a sorokat és strófákat, és időről időre

elmondta őket magában, szinte kifényesítgette a szavakat. Úgy gyönyörködött bennük, mint más valami kedvenc ékszerben. Így aztán, amikor Sylvia költészetéről kezdett beszélni, mintha önkéntelenül is baráti kezet nyújtottak volna felé.

– Tudtad – kérdezte Sylvia váratlanul –, hogy édesapám nemcsak tanító volt, hanem költő is?

– Költő? – lepődött meg Olivia. – Nem, nem tudtam. Olyan keveset meséltél a szüleiről.

– Egyszer megjelent egy verseskötete, nem sokkal azután, hogy eljött Avonlea-ből. Azután soha nem írt több verset. Szegény apám, azt hiszem, nem volt boldog.

– És édesanyád? Ő is szerette a verseket?

– Ugyan, dehogy. Őt cseppet sem érdekelte a költészet. Tudod, akkor halt meg, amikor én születtem. De apám minden verset szeretett. És a zenét is. A *Greensleeves* volt az egyik kedvenc dala, én is azért szeretem annyira. Amikor kislány voltam, mindig ezzel énekelt álomba. Ahogy aztán nagyobbacska lettem, együtt énekeltük. Mióta meghalt, rettenetesen hiányzik. Ő volt a világon az egyetlen, akit szerethettem.

Sylvia ekkor elsírta magát, Sara pedig csendesesen felosont. Őt is elszomorította, hogy az édesapja nincs vele. De akár mennyire hiányzott is, valami kis boldogságot is érzett. Sylvia hangjából megérezte, hogy ő is annyira szereti a verseket, mint az édesapja. És ha így van, akkor bizonyára rokon lelkek Sylviával. Amikor befordult a fal felé, és lehunyta a szemét, elmosolyodott, hogy nem csak az közös Sylvia Greyben, meg benne, hogy mindketten szeretik a Párizsban tervezett ruhákat.

Most, ahogy hajnalodott, megértette: Miss Lloyd arckifejezése azt mutatta, nemcsak Sylvia hangja jelent neki olyan sokat, hanem maga a dal is. Nyilván ugyanolyan sokat jelent neki is, mint Sylvia édesapjának. Lehet, hogy Miss Lloyd

ismerte, amikor fiatalemberként Avonlea-ben tanítókodott?
Lehet, hogy szerette?

Sara a gondolattól olyan izgalomba jött, hogy kiugrott az ágyból, és gyorsan öltözni kezdett.

Lucy Maud Montgomery

Váratlan utazás 2

Folytatódnak Sara kalandjai!

Sara Stanley édesapja kínos bírósági ügybe keveredik, és kénytelen kislányát vidéki rokonokhoz, egy isten háta mögötti kanadai szigetre küldeni.

A faluban persze minden más, mint a nagyvárosban: maguknak való, régimódi emberek veszik körül a kislányt. Sara azonban megszeretteti magát, s nyomban ezután a tettek mezejére lép: folyamatosan és mindenkin segíteni akar, csak hogy jó szándéka a legtöbbször visszájára fordul. A kislány állandó felfordulást okoz.

Szerencsére azonban – mint ezt a hasonló című, nagy sikerű tévésorozatból is tudjuk – a végén minden rendbe jön...

Lucy Maud Montgomery könyveinek világszerte megszámlálhatatlan rajongója van. Életműve méltó arra, hogy sorozatba gyűjtsük.

ISBN 978 963 9492 69 1

9 789639 492691

2 295 Ft